"Déu m'ha beneït!"

Per PepMaria el dv., 17/02/2012 - 09:00

*Quan desitgem que les coses surtin d'una manera però surten d'una altra, ens incomodem o fins i tot ens enfadem. Tanmateix no sabem si més endavant allò que semblava indesitjable pot acabar essent bo. Els meus pares es van conèixer fa més de seixanta anys al vestíbul de la Universitat de Barcelona quan anaven a recollir la nota de setembre de sengles exàmens que havien suspès. Sense fer apologia de la vagància, és lícit preguntar: i si un dels dos hagués aprovat el seu examen al juny? Potser ens podem mirar els contratemps des d'un punt de vista diferent.*Un vespre de febrer vaig coincidir amb un company jesuïta a l'entrada del Centre Borja, la nostra comunitat. El company arribava content perquè a l'estació de Sant Cugat havia pogut agafar un autobús que li estalviava de caminar 15 minuts fins a casa. De fet, l'autobús anava retardat i per això ell l'havia pogut enganxar sortint del tren. El primer que em va dir en veure'm va ser: "Déu m'ha beneït permetent-me agafar l'autobús". Jo li vaig dir que potser Déu també l'hauria beneït si l'hagués fet caminar des de l'estació al Centre, perquè caminar és bo en molts casos - i també probablement en el seu cas concret.Li deu passar a més d'un que s'alegra quan les coses surten tal com espera i s'entristeix quan no surten així. I una visió creient pot traduir aquestes situacions en termes de "benedicció" i "no benedicció". Però és bo relativitzar aquest tipus de plantejaments. En efecte, diu Teresa d'Àvila que de vegades plorem més per les pregàries de petició que han estat escoltades que per les que no ho han estat. Quanta gent deu haver pregat per arribar a temps a agafar un avió... que després s'ha estavellat! Quan era jove i treballava a IBM, Bill Gates va inventar un nou sistema operatiu i el va presentar al seu cap dins de l'empresa. Devia haver "pregat" perquè el cap acceptés la idea; però com que no la va acceptar, en Gates va haver de fundar Microsoft.Aquesta mirada més ampla sobre el que ens passa demana una actitud confiada davant de la realitat. Les coses vénen com vénen (l'autobús ve o no ve), i no sabem si finalment serà millor que vinguin d'una manera o d'una altra. Tal vegada la resistència que ens genera l'esdeveniment inicialment incòmode hauria d'evolucionar cap a l'acceptació: ha vingut com ha vingut, doncs anem a treure'n el màxim de profit. Perquè, com diu una dita oriental "Allò a què et resisteixes persisteix; allò que acceptes, es transforma". Es transforma de problema en oportunitat. Però aquesta transformació comença per la meva pròpia transformació: per la meva acceptació del fet que la riquesa infinita de la vida se'ns pot donar tant si inicialment ens bufa el vent a favor com en contra. Uns versets del profeta Isaïes poden resultar suggeridors a aquest respecte: "Diu el Senyor: ‘Les meves intencions no són les vostres, i els vostres camins no són els meus.Estan tan lluny els meus camins dels vostres, Les vostres intencions de les mevesCom el cel és lluny de la terra'." (Is 55, 8-9) I una mica abans diu: "Si m'escolteu, menjareu cosa bonaTastareu amb gust el bo i millor.Estigueu atents, veniu a mi.Escolteu-me i viureu." (Is 55, 2-3)